

Hoskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

5.12.2016

Nro: 43

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

*Iloinen tervehdys Koskelaisten sukuseuran jäsenille
ja ystäville täältä puheenjohtajan jakkaralta!*

Olen iloinen ja ylpeä karjalaisista juuristani. Ilon tunnetta lisäsi lokakuun alussa tyttäreni Viivi, jonka ystävätär Minna oli saanut poikavauvan. Viivi kävi vauvaa katsomassa, vei tuliaisiksi vaateta-varaa ja minun suureksi hämmästykseksi muisti myös ROTINAT, tässä tapauksessa vastaleivottuja pullia ja piirakoita. Rotinat tarkoittaa ruokalahoja, joita viedään vastasyntyneen vauvan perheeseen. Tarkoitus on viedä synnyttäneelle äidille ruokaa, niin että äidille jää aikaa levätä ja keskittyä vauvan hoitoon. Rotina sana pohjautuu venäjän kielen sanaan rodiny, joka tarkoittaa synnytystä, lapsivuodetta.

Karjalassa rotinat olivat runsaat ja hyvistä aineista valmistettu. Ne vietiin korissa, joka oli matala, pitkulainen, kannellinen laatikon mallinen kori. Sinne pakattiin iso pullarinkeli, piirakoita, ohrakakkaroita, voita, jopa kypsää lihaa. 30-luvulla yleistyivät pikkuleivät ja kuivakakut rotinaviemiseksi. Sodan jälkeisillä rotinoilla oli taipumus muuttua makeanvoittoisiksi, sillä makean arvostus lisääntyi ja sokeri merkitsi ihmisille konkreettista irrottautumista sota-ajan ankeudesta. Liha ja voi jäivät pois ja täytekatut yleistyivät viemisinä.

Oli kunnia-asia viedä rotinat mahdollisimman pian. Muistan oman äitini kertoneen, että kun isoveljeni syntyi, oli mummo tullut rotinoiden kera jo ennen kuin äiti ja vauva olivat ehtineet kotiin. Mummo oli ilmeisesti halunnut olla ensimmäisenä onnittelemassa. Rotinoiden vienti oli ennen lähiomaisten ja sukulaisten asia, pääasiassa naisten perinnettä. Maaseudulla myös naapurit ja kyläläiset pitivät velvollisuutenaan viedä rotinoita. Rotinat ei ollut yhtenäinen nimitys Karjalassakaan. Raja-Karjalassa rotinoista käytettiin nimitystä "juuville" menosta. Juuvi tarkoittaa lautasta.

Teillä sukuseuralaisilla lienee omat muistonne asiasta. Olisi mukava kuulla erilaisista tapauksista. Siinä oiva aihe tuleviin lehtiimme. Muistelmia otetaan ilolla vastaan, oli aihe nyt vauvan syntymä tai jokin muu asia.

Rotinat ovat vaalimisen arvoinen perinne, joka varmasti tulee säilymään tulevaisuudessakin. Pienikin apu ystäviltä ja naapureilta on tervetullut ja ilahduttaa nuorta perhettä. Itsekin muistan, kuinka mukava oli saada äidiltä rotinatuliaisat vauvan synnyttyä. Äiti toi karjalanpiirakoita, pullakranssin ja pikkuleipiä. En ollut ennen synnytystä kuullutkaan moista sanaa. Toisen lapsen synnyttyä osasin jo odottaa rotinoita. No nyt tiedän tavat ja ilokseni perinne jatkuu nuoremmassa polvessa.

Ensi vuosi 2017 on isänmaamme, Suomen, 100-vuotisjuhlavuosi. Saamme iloita omasta, vapaasta kotimaasta. Lehdissä kirjoitetaan nykyään suomalaisten yksinäisyydestä. **Käykää kylässä, etenkin vanhusten luona, asuvatpa he kotona tai vanhainkodeissa, palveluiloissa tai sairaaloissa. Puhelinsoittokin piristää, jos ei itse pääse käymään. Ostakaa kotimaista, tuette näin työpaikkojen pysyvyyttä. Liikkukaa! Liike tuntuu olevan lääke jokaiseen vaivaan, se piristää, kivut vähenevät ja kunto kohenee.**

Hallituksen kokouksessa tuli ehdotus, että olisi mukava saada ensi vuoden lehteen muistoja itsenäisyyspäivän vietosta Karjalassa. Ottakaa reilusti yhteyttä vaikkapa minuun tai muihin hallituksen jäseniin, niin saisimme muistot tallennettua lehteemme Suomen 100-vuotisjuhlun kunniaksi.

*Hyvää Joulua,
toivottavasti joulupukki tuo
"kenkkejä" (lahjoja),
ja oikein hyvää juhlaruottoa
teille kaikille!
Tavataan viimeistään kesäjuhlissa.
Päivi Heimola*

ISOLLA JOUKOLLA VIIPURISSA

Kotiseutumatka Viipuriin tehtiin tällä kertaa Saimaan kanavaristeilyinä 19.–20.8. Kaikki 34 matkajaa kokoontuivat perjantaina aamuvarhain sateiseen Lappeenrannan satamaan. Osa oli tullut kaupunkiin jo edellisenä päivänä, olihan illalla sukuseuran ylimääräinen vuosikokous, ja osa oli startannut matkaan aamuyöstä. M/S Careliaan päästyämme sade taukosi ja saimme nauttia kanavamaisemista ulkotiloissa, jopa aurinkolasejakin tarvittiin.

Saimaan kanava johtaa Saimaan järviolueelta Viipurin kautta Suomenlahdelle ja on maamme merkittävin historiallinen kanava. Kanavan avaamisella vuonna 1856 oli suuri merkitys koko Itä-Suomen teollistumiselle ja asuinalueiden muodostumiselle. Kanavalla on myös pitkä historia merkittävänä matkailu- ja nähtävyyshoiteena.

Nykyisen 1960-luvulla rakennetun kanavan Suomen puoleisen osan pituus on 23,3 kilometriä. Kahdeksasta sulusta Suomen puolella on kolme; Saimaan suunnasta ensimmäisenä ja putouuskorkeudeltaan suurimpana (12,5 m) Mälkiän sulku, seuraavana Mustolan sulku (7,2 m) ja lähinnä nykyistä valtakunnanrajaa Soskuan sulku (8,3 m). Vanhasta Saimaan kanavasta, joka on rakennettu 1845–1856, on säilynyt vanhaa kivettyä uomaa mm. Mälkiän sulun kohdalla.

Mälkiän sulussa

Venäjän puolella on viisi sulkua; Pälli (11,7 m), Ilistoje (ent. Lietjärvi 10,2 m), Tsvetotšnoje (ent. Rättijärvi 5,5 m), Iskrovka (ent. Särkijärvi 11,4 m) ja Brusnitšnoje (ent. Juustila 10,0 m).

Brusnitšnojen sulku ohitettu

Suhteellisen sujuvasti selvisimme Viipurin sataman muodollisuuksista ja bussi vei meidät majapaikkaamme hotelli Victoriaan, jonka kattoterassilta pääsi ihailemaan kauniita maisemia. Perjantai-iltapäivän ohjelmaan kuului vielä tunnin kiertoajelu, jolloin oppaamme kertoi meille erityisesti suomalaisarkkitehtien suunnittelemista ja Suomen aikana rakennetuista taloista ja muista nähtävyyksistä. Yhteisen illallisen nautimme ravintola Russkij Dvorissa. Paikka on entinen ruutikellari, joka sijaitsee Viipurin linnan kupeessa ja matkustajasatamaa vastapäätä tarjoten perinteisiä vanhoja venäläisiä aterioita vanhojen reseptien mukaan.

Ilta jatkui jutustellen pienissä ryhmissä. Muutamat aistivat Pyöreän tornin tunnelmaa, jotkut vain kävelivät Viipurin kesäillassa. Hotellin seitsemännessä kerroksessa sijaitsevan ravintolan panoraamaikkunoista voi vielä ennen nukkumaan menoa ihastella Viipuria iltavalaistuksessa.

Paluumatka laivalla sujui rattoisasti yhteislaulun, karaoken, bingon parissa ja taidettiinpa takakannella vähän tanssahdellakin. Vatsan täytettä saimme mennen tullen laivan noutopöydän antimista. Paluumatkan mukavasta tunnelmasta saa kiittää hauskan matkaseuramme lisäksi myös loistavaa, monitoimista laivaemäntää Kirsi-Marjaa, joka ehti toimia niin oppaana, tarjoilijana, bingoemäntänä ja jopa bongorumpujen soittajana.

Kanavaristeilyltä palaavia Koskelaisia odotti pimenevässä Lappeenrannassa hieno ilotulitus onnistuneen, kesäisen matkan päätteeksi.

Lämmin kiitos kaikille mukana olleille mukavasta matkaseurasta.

Marjatta Larsio

Illallisella

Alvar Aallon kirjasto

Takaisin Suomessa. Takana Soskuan sulku

Paluumatkalla

KÄYNTI KOSKELASSA

*Olen Aija Koskelainen Artjärveltä ja juuret ovat
Koskelan Hiivalanmäellä.*

Kerron meidän kotiseutumathastamme Vahvialaan.

Luantaina 21.5.2016 lähdimme omalla autolla matkaan, tyttäreni Reetta ja Raisa sekä vävy Hannes autokuskina. Mukana olivat Koskelan kartat ja kirjat. Vaalimaan tullissa oltiin jo 7.30. Ei se ihan läpihuutojuttu ollut siitä selviäminen, mutta kymmeneltä matka taas jatkui. Viipurin suuntaan ajaessa oli monia tie- ja siltatöitä. Ihmetytti uusissa silloissa punaiseksi maalatut kaiteet.

Tiehaaran kautta Hovimaan suunnasta tultiin kohti Vahvialaa. Siellä tiet olivat todella kuoppaiset. Vaikka kuinka katseltiin, niin Koskelan tienhaaran ohi ajettiin. Mentiinkin sitten ensin hautausmaalle ja vietiin kukat sankarivainajien muistomerkeille. Kirkonmäki katsastettiin ja ihmeteltiin sitä isoa kaivoa, joka on siellä rinteessä alempana.

Sitten lähdimme takaisinpäin tavoitteena Koskela. Vaikka se Rist'männyn seutu on pusikoitunut, nyt osasimme kääntyä sinne. Meillä oli kolme kohdetta siellä: Anttila, edesmenneen mieheni ja lasteni isän Mikko Ilmari Koskelaisen syntymäkoti, sitten Mäntyaho, jonka vanhempani Helmi ja Uuno Koskelainen rakensivat juuri ennen sotia sekä Hiivalanmäki, joka oli Uunon kotipaikka.

Ennen koskea ja siltaa parkkeerasimme pellon laitaan ja lähdimme kohti Ukonmäkeä ja Anttilaa. Siellä ei ole kivijalkojakaan jäljellä, vain suuri siirtolohkare on maa-merkinä. Sen alle kertoi Miina-anoppi piilottaneensa padan evakkoon lähtiessään. Useamman kerran on sitä etsitty, mutta joku muu lienee löytänyt sen. Kyllä maistuivat eväät ja kahvi siellä kivillä! Nyt oli aikaa tutkia joenrantaa ja kuvittelimme saunallekin paikkaa. Tuomet kukkivat valkoisenaan ja rentukat siellä rannassa. Kaikki olimme sitä mieltä, että on ollut hyvä ja kaunis talon paikka.

Seuraavaksi siirryimme joen toiselle puolelle. Silta oli korjattu ja kaiteet olivat punaiset. Mäntyaholle lähdettiin sillan jälkeen vasemmalle Löytömäen suuntaan. Vähän matkan päässä joen ja tien välissä sijaitsi ennen Heikkilä eli Pankka, se oli Helmin koti. Samalla kohtaa tien toisella puolella oli aikoinaan palokuuri, kallio siinä osoittaa paikan edelleen. Sen luona oli kahden saksalaisen sotilaan hautaristit, kun kotiin palattiin. Mikolla oli vain vähän omia muistoja Karjalasta vuosilta 1942–44, mutta nämä haudat hän muisti ja Ukonmäen. Mäntyahon seutu oli edellisestä käynnistä niin metsittynyt, että talon kivijalan löytyminen tuotti vaikeuksia, varsinkin

Joki Anttilan suunnasta sillalle päin

kin kun se hyvä maamerkki, valtava koivu oli kaatunut. Kyllä se sieltä löytyi ja navetan paikka oli selvästi näkyvillä. Yhdestä pihapiirin koivusta löytyi kotiin viemiseksi pakurikäppäkin.

Sitten ajoimme kylän Sipilän puoleiseen reunaan, Hiivalanmäelle. Siellä on niin kallioinen piha-alue, ettei se ole pahasti metsittynytkään. Talon ja navetan kivijalat ovat hyvin näkyvissä. Hyvin tehty maakellari on ryhdikkäänä paikallaan ja uhmaa aikaa. Kun palasimme koskelle, niin tokihan kävimme uimassa. Vettä oli paljon ja koski voimissaan, mutta ei vienyt mukanaan. Ei näkynyt kuin yksi onkimies.

Näin olimme käyneet ja tutkineet sukujemme lähtöpaikat. Teimme sen rauhassa ja ajan kanssa. Sitten lähdimme ajelemaan kohti Viipuria. Siellä kävimme syömässä ja katselimme vähän kaupunkia. Valokuviiin tallentui monta kaunista vanhaa yksityiskohtaa. Sitten alkoi kotimatka. Tämä oli hyvin antoisa matka kaikille ja tärkeä minulle, kun sain näyttää nuorille nämä historialliset paikat. Näitä kokemuksia on mukava uudestaan läpikäydä ja palata siihen koettuun tunnelmaan.

Arija Koskelainen

Mäntyahon pihapiirissä

Hiivalanmäen navetan kivijalalla

Uinti koskella

Pirjo Teneriffalla

HEI HYVÄT SUKULAISET!

Olen Pirjo Mäki-Korte, syntyäni Vainikka. Isäni oli Toivo Vainikka, Helena Koskelaisen poika Vahvialan Tervajoelta ja äitini on Hilikka Jääskeläinen Heinävedeltä.

Olen 70-vuotias isoäiti Espoosta. Minulla on kaksi poikaa ja lapsenlapsia kolme. Asumme kaikki täällä pääkaupunkiseudulla. Ennen eläkkeelle jäämistä toimin lastenhoitajana eri laitoksissa ja sairaaloissa.

Olen ollut sukuseuramme jäsen perustamisesta asti ja toiminut tilin/toiminnantarkastajana yli 20 vuotta. Aloitin tämän tehtävän jo Ilmi Koskelaisen aikana, jolloin kirjanpito oli käsin kirjattu ja laskettu. Ilmi Koskelainen oli isäni serkku. On ollut mukava tavata näitä kaukaisempia sukulaisiani, kirjanpitäjiä, joita on ollut jo useampia kohdallani vuosien saatossa. On tunne, että kuuluu osana sukuumme. Enää harvoin tapaan muita sukulaisia.

Elämäni on suuntautunut paljon ulkomaille eläkkeellä ollessani, niin lomailuun kuin vaellusmatkoille. Sydäntäni lähellä on ollut Teneriffa, jossa olen asunutkin useamman kerran. Olen tutustunut siellä asuviin suomalaisiin, joten on kuin kotiinsa menisi, kun siellä käy.

Mijas Pueblon kylä Espanjassa

Myös käyn Lapissa useita kertoja vuodessa. Aikaisemmin nuorempi veljeni asui perheineen Rovaniemellä työkömennuksella, joten kävin heitä tapaamassa. He ovat jo muuttaneet sieltä etelään, mutta käyn silti ystäviä tapaa-
massa Rovaniemellä ja Posiolla.

Juhannusyö Posiolla

Riisitunturin pitkospuut

Harrastan myös vaeltamista, johon tutustuin enemmän vasta muutama vuosi sitten. Ystäväni houkuttelemana lähdin mukaan ja olen viihtynyt Hyvä Meininki -nimises-
sä joukossamme oikein hyvin. Aloitin heidän kanssaan vaellukset Santorinilta Kreikasta ja sen jälkeen olenkin ujuttautunut siihen samanhenkiseen porukkaan. Olem-
me vaeltaneet ulkomaiden lisäksi kotimaassa. Keväällä olemme kävelleet pääkaupunkiseudun ulkoilualueilla ja pysähtyneet ihailemaan maisemia ja syöneet eväitä grilli-
katoksilla luonnonhelmassa.

Vaeltamassa Laajasalossa

Ja kun mustikat kypsyvät, niin syötävää löytyy vaellus-
reittiemme varsilta. Syksyllä käymme Lapissa ruskavael-
luksella. Ja monet käyvät talvella siellä hiihtämässä.
Suurin osa joukosta on eläkeläisiä, jokunen nuorempikin
tulee joskus mukaan.

Valokuvaus liittyy elämäni läheisesti, kun isäni kuvasi
meitä lapsia ja otti matkakuvia. Lapin ystäväni kutsuvat-
kin minua paparazziksi, kun kamera kädessä kuljeskelen
kohteita metsästäen. Kuvaan paljon kasveja luonnossa
liikkuessani. Tutkin sitten niitä ja etsin niille nimiä kir-
joista ja nykyisin internetistä. Laitan yleensä latinalaiset
nimet kasveihin, koska jos joku haluaa niitä tutkia jälkee-
ni, on helpompi löytää niillä nimillä. Yleensä vesisade- ja
röntäsadepäivät soveltuvat tutkimiseen. Jotain hyötyä
on ollut kouluaikojen kasvienkeräämisestä ja päähän
pänttäämisestä!

Rhododendron

*Onneksi olen saanut olla melko terveenä kunnoltani, joten liikun paljon.
Kesäisin käyn marjastamassa ja sieniä keräämässä. Pidän elämänohjeenani,
että elämästä pitää nauttia tässä ja nyt!
Eilinen meni ja huominen vasta tulee, joten eläkäämme tänään!*

Pirjo Mäki-Korte Espoo

EVAKKOTARINOITA PEKKA KOSKELAISEN MUISTELMISTA

OSA II

Helmikuu 1940 Vaivasniemen pommitus

Helmikuun loppupuolella kirkkaana kuutamoyönä Vaivasniemeä pommitettiin. Arvelen, että vihollisen lentotiedostelu piti meidän, syrjässä kylästä olevaa rakennusryhmää, sotilaiden majoituspaikkana tai sitten pomminpudotus oli vain lentokoneen harhautuminen ja lastin poistaminen. Lentokone pudotti kolme pommia. Lähin osuma tuli 15 metrin päähän asuinrakennuksesta. Muut putosivat puutarhaan, noin 40 metrin välein riihelä päin. Pehmeä maa vaimensi tärahdystä. Pommikuopat olivat metrin syvyisiä ja runsaan kahden metrin levyisiä. Olisiko meiltä näkynyt jostain ikkunasta valoa, joka oli ohjannut lentäjää pommien pudotuksessa?

Helmikuu 1940 Toinen lähtö

Pommitus oli kuin lähtökäsky meille. Seuraavana iltana lähdettiin. Isä tappoi jo päivällä lampaat ja vasikan karsinaan. Kerättiin mukaan otettavat vaatteet ja tavarat nyytteihin. Pakkasta ja lunta oli paljon.

Meidän rekeen laitettiin Anja, Sirkka ja Toini Mirjamin kanssa. Toisessa reessä matkasivat Saara tyttärensä ja äitinsä kanssa. Vähäiset nyytit ja heinäsäkit kuormattiin mukaan. Lehmien selät peiteltiin lakanoilla ja ne ajettiin navetasta ulos pakkaseen. Siskoni Laura ja Kirsti ajoivat lehtiä, minä hiihdin suksilla perässä. Lähtiessä oli myöhäinen iltapäivä ja tykin äänien kumu kuului kaukaisena huminana.

Ensimmäisenä yönä kuljettiin Tervajärven ja Rakkolan kylien kautta Häsälän kylään ja majoituttiin taloon, jossa oli keskuslämmitys. Lapset saivat ruokaa. Nukuttiin lämpimästi lattialla. Häsälässä tavattiin myös sisareni Kaino perheineen. Seuraavana iltana käytiin katsomassa tuttuja naapuritalossa. Oli kirkas kuutamo. Kainon kanssa hiihtäessä nähtiin, kun lähellä olevaa Vainikkalan asemaa pommitettiin. Laskuvarjolla pudotetut valopommit leijuivat hiljaa laskeutuen ja valaisivat maan pinnan kuin päivällä. Pommeja pudotettiin, koneista ammuttiin, valojuovaluodit kiisivät kohti maata. Kainon kanssa mentiin äkkiä kuusen alle näkösuojaan!

Helmikuu 1940 Häsälän kylä–Selänpää

Kuljettiin öisin. Hevoset rekineen ja kuormineen muodostivat pitkiä jonoja. Lehtiä ajettiin siellä välissä. Kuutamooit. Lentokoneen äänen kuuluessa pysähdyttiin ja painuttiin puiden suojaan, jos mahdollista. Häsälästä lähdettyä muistan, kuinka tietä reunustavat lumivallit olivat korkeita ja tieltä oli vaikeata päästä suksilla pois.

Matka jatkui meidän osalta Häsälästä seuraavasti: Viljala–Hyttilä–Lahnajärvi–Luumäki–Taavetti–Kaipiainen–Pasi–Inkerilä–Tuohikotti–Kääpälä–Selänpää -reitillä olen myöhemmin tarkistanut kartasta. Meille oli määrätty lähtöasemaksi Selänpää ja sinne tuolloin taivallettiin.

Lehmien ja hevosten luovutus

Lehmät ja hevoset rekineen jäivät Selänpäähän valtion viranomaisten määräämien vastaanottajien haltuun. Selänpäässä meidät ohjattiin junaan, joka tulisi kuljetamaan joukkomme meille määrättyyn väliaikaiseen sijoituspaikkaan, joka oli Urjala/Punkalaidun.

Väestösuojassa Kouvolassa

Junamatkamme alkoi siis Selänpäästä. Ensimmäinen pysähdyspaikka oli Kouvola. Ilmahälytyksen vuoksi meidät siirrettiin väestösuojaan. Suojassa oli tungosta ja hälytys kesti pitkään. Minä olen aina pitänyt lukemisesta ja koska väestösuojaan oli joltain jäänyt seikkailukertomuksia, niitä lukiessa aika kului. Sarjakuvanakin oli avaruusseikkailu ”Iskevä Salama ja Tohtori Zarkof”, jotka liikkuvat avaruudessa avaruusaluksella.

Matka Punkalaitumelle

Kouvolasta meidät kuljetettiin junalla reittiä: Lahti–Riihimäki–Hämeenlinna–Toijala–Urjala.

Urjala oli meille pääteasema ja sieltä oli jatkokuljetus kuorma-auton lavalla Punkalaitumen paloasemalle, josta jako eri majoituspaikkoihin suoritettiin. Meidän tähän asti yhdessä matkanneet sukulaisperheet joutuivat eri

paikkoihin. Meidän majoituspaikaksemme valikoitui Oriniemen kylä, Punkalaitumen pitäjässä. Talo oli vanha maalaistalo. Makuupaikaksi saimme talon ison pirtin. Orsilla roikkui reikäleipiä kuivumassa. Täällä vietettiin evakkoajan ensimmäiset viikot.

Maalis-, huhti- ja toukokuu 1940

Punkalaidun, Oriniemi. Se oli vanha maalaistalo, johon meidät oli sijoitettu. Nukuttiin pirtin lattialla siskonpe-
dissä vierekkäin. Talossa oli vanha valkopartainen vaari, joka teki kuolemaa ja kuolikin meidän siellä ollessa. Hautajaisiin valmistettiin sahtia. Sitä käytettiin saavissa ja siilattiin olkien ja tuoreiden katajanoksien läpi. Hautajaiset vietettiin meidän asuttamassa, isossa pirtissä. Mekin saimme olla mukana tilaisuudessa. Siellä veisattiin virsiä, syötiin ja tarjottiin marmeladikaramelleja, jotka oli ki-
dottu ristikuvioilla kirjailtuun, mustaan paperiin.

Viettäessämme evakkoaikaa Punkalaitumen Oriniemes-
sä, olin 12 -vuotias. Maalis–huhtikuu olivat muistoissani aurinkoisia. Hiihtelin hyväkuntoisilla, kantavilla hangilla. Sisareni Toini Mirjam-tyttärensä kanssa saivat asua tilan naapuritalossa.

Pekka Koskelainen

***Pekka on Koskelaisten sukuseuran kunniajäsen.
Hän on kotoisin Vahvialan pitäjän Vanhakylän Vaivasniemen talosta.
Hänen vanhempansa olivat Alina, o.s. Koskelainen Löytömäen Peltolasta
ja Matti Koskelainen Koskelan Perämäestä.
Hänen muistelmiensa I osa oli edellisessä lehdessä.***

***Pekka oikealla,
sitten tytär Leena Gargano,
vaimo Irma ja poika Reima.***

MATKA SIPILÄN KYLÄÄN VAHVIALAAN 30.7.2016

Nousin linja-autoon aamulla aikaisin Kotkasta, Hotelli Leikarin pihasta. Tavanmukaiselle aamiaispöydälle emme saattajani kanssa päässeet hotelliin, koska sinne oli majoitettu pakolaisia, joten yövyimme asuntoautossa ABC -aseman pihassa ja nautimme siellä sitten aamiaisen. Paikka oli levoton, koska asema oli läpi yön auki.

Jotenkin nukutun yön jälkeen, reippain mielin kuitenkin, lähdin joidenkin sukulaisten ja tuttujen kanssa kohti rajaa ja äitimme ja hänen vanhempiansa kotipaikalle, Vahvialan Sipilän kylään. Tällä Vahviala-seuran vuosittain järjestämällä vuosittain matkalla oli 44 henkilöä. Puhheen sorina oli kova, olihan kyydissä bussillinen iloisia ja puheliaita karjalaisia ihmisiä.

Sipilän kylässä meille kertoi kylästä ja sen ajoista Perttu Sipiläinen. Hannes Sipiläinen kertoi myös kylän historiat. Jukamon kauppa oli paikallansa ja muutamia muita suomalaisten kotitaloja.

Sipiläiset opastavat

Ida ja Martti Hannolan, isovanhempieni, hirsirunkoinen sauna on luisumassa jokeen. Saapa nähdä, viekö ensi talven lumikuorma saunan mennessään. Harmillistahan se olisi, olemmehan niin mielellään katselleet ja ihmetelleet saunaa, joka on ainut rakennus, mikä heiltä on jäänyt jäljelle.

Mummoni koti, Matikkala, paloi muutama vuosi sitten. Äitini ehti käydä talossa ennen tulipaloa, paluu mummoltaan tapahtui silloin viidenkymmenen vuoden jälkeen.

Sipilän joen ylittävä vanha silta, on saanut uuden kannen, nyt joen ylittäminen on turvallisempaa kuin aiemmin. Silta oli tosi rikkiäinen ja vaarallinen kulkea eikä siltaa voi ylittää autolla. Vanha maantie Viipuriin on pikkuhiljaa pusikoitumassa ja kohta siinä menee enää vain kinttupolku.

Entinen valtatie Rakkola–Sipilä–Viipuri, Sipilän kohdalta silta on saanut uutta kantta

Kävimme bussilla kääntymässä Rakkolan Huotarissa entisen Karhun kaupan kohdalla. Kaupasta on jäljellä enää sammaloituneet portaat ja käytiin myös ihailemassa Saarijärven kauniita järvimaisemia.

Maittavan keittolounaan söimme hautausmaan liepeillä. Kyllä rokka maistui nälkäisille matkalaisille ja päälle juotiin kahvit. Vahviala-seuran johtokunta laski kukat muistomerkeille hautausmaalla. Löysimme Lipiäisten ja Tuurin sukuhaudan kivineen. Kivi oli niin iso, että sitä ei ole kukaan saanut siirrettyä minnekään, ja se lienee ainoita siellä säilyneitä suomalaisten hautakiviä.

Päivä oli leppoisa ja rattoisa mukavien ihmisten seurassa. Ennen kotiin lähtöä tietenkin vielä poikkesimme Viipurissa, karjalaisten kaupungissa.

Raija Putus

Raija Putus ja Hannu Sollo Hannolan saunan edustalla

Taiteilija suvussa

Irja Wilkko, o.s. Niemelä, on Pekka Koskelaisen Kaino-sisaren tytär Mikkelistä. Iitissä syntyneestä, maalaistalon tyttärestä kasvoi kaunosielu taiteilija, joka on opiskellut useiden tunnettujen akvarelli-taiteilijoiden johdolla, kuten mm. Nandor Mikola, Hannu Taina, Reinhard Lau, Maikki Haapala ja Oleg Tshoumak.

Irja on osallistunut töineen useisiin näyttelyihin eri puolella Suomea ja hänen teoksiaan on esillä myös julkisissa kokoelmissa. Irjan taidetta tullaan näkemään mm. heinäkuussa 2017 Lappeenrannassa järjestettävässä näyttelyssä, joka toimii osana Suomi 100 -juhlavuositapahtumaa. Näyttelyä edeltää akvarellikurssi, loistavasta väritekniikastaan tunnetun, Marjukka Paunilan johdolla. Seuraava näyttely hänellä on yhdessä juvalaisen taiteilijan, Anu Ahosen, kanssa Varkauden Väinölässä.

Irja toimii aktiivisesti mukana erilaisissa taidehankkeissa, kuten lasten ja vanhusten taidetyöpajataapahtumissa. Näin taiteilija kertoo omin sanoin harrastuksestaan: ”Olen aloittanut taideharrastukseni alle kouluikäisenä, jolloin tein lumesta ilveksiä ja savesta hevosia. Piirtelin joka päivä lyijykynällä sanomalehden reunat täyteen. Silloin ei muuta paperia ollut ja oli vain se yksi ainoa joululahjaksi saatu kynä.

Yhdeksänvuotiaana sain koulussa vesivärit käteeni. Se oli elämys! Sen jälkeen olen harrastanut monia tapoja tehdä taidetta; grafiikka, öljyvärimaalaus, hiili, pastelli, tussi, lyijykynä sekä kuvanveisto. Akvarellimaalaus ja kuvanveisto ovat kuitenkin jääneet kiehtovimmiksi kokemuksiksi, niinpä taistelen niiden parissa edelleen! Maalaan kesäisin ulkona. Maalaan isokokoisia töitä. Saatan tehdä akvarellini viidessä minuutissa, mutta joskus aikaa vierähtää viisikin tuntia, paperin kuivumista odotellen kerrosten välissä ja se tekemisen ilohan se on siinä se tärkein asia. Akvarellien tekeminen on haastava laji, eräänlainen taistelulaji sekin.”

Tämän lehden kansikuva ja oheiset maalaukset ovat Irjan tekemiä.

Irja Wilkko

JÄSENASIOITA

JÄSENMAKSUT

Koskelaisten sukuseuran jäsenmäärä on tällä hetkellä noin 150 jäsentä. Uudet jäsenet ovat aina tervetulleita. Ilmoittautua voi vaikka allekirjoittaneelle. Tämän lehden mukana on vuoden 2017 jäsenmaksulasku viitenumeroineen ja eräpäivineen. Sukuseuran oma jäsenmaksu on 12 euroa ja Karjalan Liiton jäsenmaksu on nyt 15 euroa, yhteensä 27 euroa. Koskelaisten sukuseura kuuluu Karjalan Liittoon ja sukuseuramme jäsen voi maksaa tämän jäsenmaksun sukuseuramme kautta. Voit toki maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksun jonkin toisen karjalaisseuran kautta. On tosi tärkeää, että hoidat jäsenmaksut ajallaan, sillä tammikuun lopussa ilmoitetaan Karjalan Liitolle sukuseuran kautta jäsenmaksunsa maksaneet ja muut poistetaan siitä jäsenrekisteristä.

KARJALAN LIITTO

Karjalan Liitto on karjalaisen kulttuurin harrastus- ja kansalaisjärjestö. Karjalan Liitto on keskittynyt karjalaisen kulttuurin esillä pitoon, säilyttämiseen ja uudistamiseen.

Karjalan Liittoon kuuluu 15 piiriä, Karjalaisten Pitäjäyhdistysten Liitto ja Karjalaisten Sukuyhteisöjen Liitto sekä yli 400 jäsenyhdistystä eri puolilla Suomea ja ulkomailla. Henkilöjäseniä yhdistyksissä on noin 35 000.

Karjalan Liitto järjestää vuosittain yhteistyössä seurojensa kanssa Karjalaiset kesäjuhlat, Kalevalan ja karjalaisuuden päivän juhlan, valtakunnalliset hengelliset päivät, talvisodan päättymisen ja talvisodan syttymisen muistotilaisuudet sekä itsenäisyyspäivän juhlan. Lisäksi liitto toteuttaa yhteistyökumppaniensa kanssa suku- ja pitäjätöimintään liittyviä tapahtumia, perinekeruita, luentosarjoja, matkoja, teatteritoimintaa, kursseja ja muita erillisiä tapahtumia.

Karjala-kortti on Karjalan Liiton jäsenkortti. Maksamalla Karjalan Liiton jäsenmaksun, saat Karjala-kortin ja pääset nauttimaan monista liiton eduista. Jäsenenä saat kaksi kertaa vuodessa ilmestyvän Karjalan Kunnat -jäsenlehden, alennuksia kursseista, matkoista, erilaisista tilaisuuksista ja monista liiton myyntituotteista. Etuja hyödyntämällä säästät selvää rahaa. Karjala-kortti on voimassa vuoden, nykyinen kortti on voimassa 5/2016-5/2017. Uusi, vuoden voimassa oleva Karjalakortti, lähetetään kaikille Karjalan Liiton jäsenmaksun maksaneille Karjalan Kunnat -jäsenlehden yhteydessä toukokuussa 2017. Karjalaiset kesäjuhlat järjestetään Jyväskylässä 16.–18.6.2017. Karjala-kortilla saat lisäksi alennuksia yhteistyökumppaniemme tuotteista. Liitto tekee yhteistyötä mm. Viking Linen ja Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kanssa. 18-vuotiailta ja sitä nuoremmilta ei peritä jäsenmaksua.

KARJALAISTEN SUKUYHTEISÖJEN LIITTO

Koskelaisten sukuseura kuuluu Karjalan Liiton jäsenyyden myötä myös Karjalaisten Sukuyhteisöjen Liittoon. Joka syksyinen sukuseurapäivä luentoineen, alustuksineen ja näyttelyineen on karjalaissukujen tärkeimpiä kohtauspaikkoja. Liiton päätapahtumassa, Karjalaisilla kesäjuhlilla sukuseuratoiminta näytättyy koko kirjossaan. Suvut kokoontuvat kesäjuhlilla esittäytymään näyttelyissä ja juhlakulkueessa. Liiton jäsensukuseurat voivat kantaa kylttiä ja lippua kesäjuhlakulkueessa ja Koskelaiset-kylttiä on kannettu viimeksi Hyvinkäällä 2015.

Suosituilla sukututkimuskursseilla on opiskeltu asian tuntevien luennoitsijoiden johdolla. Myös karjalaisten sukukirjojen ja -lehtien tekijöille järjestetään säännöllisesti koulutusta.

SÄHKÖPOSTIOSOITTEET JA SOSIAALINEN MEDIA

Sähköpostia käyttämällä on mahdollisuus saada nopeasti yhteys jäseniin ja säästää postituskuluissa. Toimittakaa sähköpostiosoitteenne sihteeri-jäsenrekisterinhoitajalle Vuokko Mäelle vuomak(at)saunalahti.fi. Sähköpostitse voimme ilmoittaa tapahtumista (matkat, kokoukset ym.). Sukuseuran lehti toimitetaan luonnollisesti jatkossakin kaikille jäsenille paperiversiona. Muistathan ilmoittaa myös osoitteenmuutokset tai muutokset jäsenyydessäsi.

Käyttäkää Koskelaisten facebook-sivuja sekä antakaa juttuja ja kuvia julkaistaviksi kotisivuillemme www.koskelaiset.fi.

Vuokko Mäki

TakuuSähkö

Uudisrakentamista, saneerauksia, korjaustöitä.
Kunnossapitoa ja suunnittelua.

puh. 010 778 4300 • www.takuusahko.fi

KOSKELAISTEN SUKUSEURAN SUKUKOKOUS JA KESÄTAPAHTUMA

"Koskelaisten Suomi" -tapahtuma on sunnuntaina 27.8.2017 klo 12–16 Kiialan kartanon Holvikellarissa, Kiialantie 77, 06500 Porvoo. Itsenäisyyden juhluvuoden merkeissä pidettävään tapaamiseen hallitus toivoo, että sukuseuran jäsenet toimittaisivat aiheeseen liittyviä kuvia ja tarinoita Marjatta Larsiolle, [marjatta\(at\)larsio.fi](mailto:marjatta(at)larsio.fi), juhannukseen 2017 mennessä.

Kuvanottajan nimi ja kuvan/ kuvien aiheet olisi myös hyvä saada. Aineistosta koostetaan esitys, joka voisi pyöriä vaikka ruokailun aikana.

Ensi vuoden jäsenkirjeessä tulee tarkempaa tietoa mm. ilmoittautumisesta ja ruokailusta.

VAHVIALA-SEURA RY

TULEVIA TAPAHTUMIA 2017

Kevätkokous on 18.3.2017

Töyrylän kartanossa Artjärvellä teemalla osuukassat Vahvialassa 1909–1944.

Vahviala-juhla on 2.7.2017 Porvoossa. Jumalanpalvelus on Porvoon vanhassa tuomiokirkossa ja tapahtuma jatkuu Haikon kartanossa teemalla UKK–Vahvialan Paarmakallion isäntä.

Syyskokous 11.11.2017 Tuulensuojassa Kouvolassa. Tutustutaan taiteilija Matti Ylänteen elämään.

Vahvialan hautausmaan siivousretki 14.6.2017.

29.7.2017 Kesäretki Hounin, Loukon ja Hiiva-
niemen kyliin.

18.10.2017 Syysiivousretki Vahvialan hautaus-
maalle ja kirkonmäelle (1–2 pv).

Sukuseuran pöytästandaari

Standaari maksaa 40 euroa. Sen on suunnitellut Pentti Sipiläinen vuonna 1993. Taivaansiniseen taustaan puna-mustalla pohjalla oleva hopeinen palkki hakoineen kuvaa luoteesta kaakkoon virtaavaa Koskelan jokea, joessa olevaa saarta sekä viljantähkä viitteenä maan viljelykseen.

Viirin voi tilata esim. lahjaksi
Päivi Heimolalta
p. 0400 952 112 tai
paivi.heimola(at)expodos.inet.fi.

VUODEN 2017 JÄSENMAKSUT

Pyydämme maksamaan jäsenmaksut lehden liitteenä olevan ohjeen mukaisesti 2.1.2017 mennessä.

Koskelaisen sukuseuran jäsenmaksu 27 € sisältäen Karjalan Liiton jäsenmaksun 15 €, mikä tilitetään ko. liitolle.

Mikäli maksat jäsenmaksun Karjalan Liitolle jonkin toisen yhdistyksen kautta, on jäsenmaksu 12 €.

Käytäthän viitenumeroa,
jotta maksu kohdentuu oikealle henkilölle!

Koskelaiset

Vastaava toimittaja
Päivi Heimola
paivi.heimola(at)expodos.inet.fi
0400 952112

Suunnittelu

Vuokko Mäki
vuomak(at)saunalahti.fi
045 893 6290

Osoitteenmuutokset

Vuokko Mäki
vuomak(at)saunalahti.fi
045 893 6290

Taitto/Paino

Porvoon Offsetpaino Oy
Yrittäjänkatu 8 H
06150 Porvoo
puh. 019 524 6348
info(at)porvoonoffsetpaino.fi

Julkaisija

Koskelaiden sukuseura ry
Tilausmaksu sisältyy jäsenmaksuun.
Pankkitili:
IBAN: FI53 1262 3000 5185 35
BIC: NDEAFIHH